

POVESTILE LUI BĂDÎȚA ION GREANGĂ

CUPRINS

CAPRA CU TREI IEZI

7

27

DĂNILĂ PREPELEAC

55

URSUL PĂCĂLIT DE VULPE

PUNGUȚA CU DOI BANI

65

FATA BABEI ȘI FATA MOŞNEAGULUI

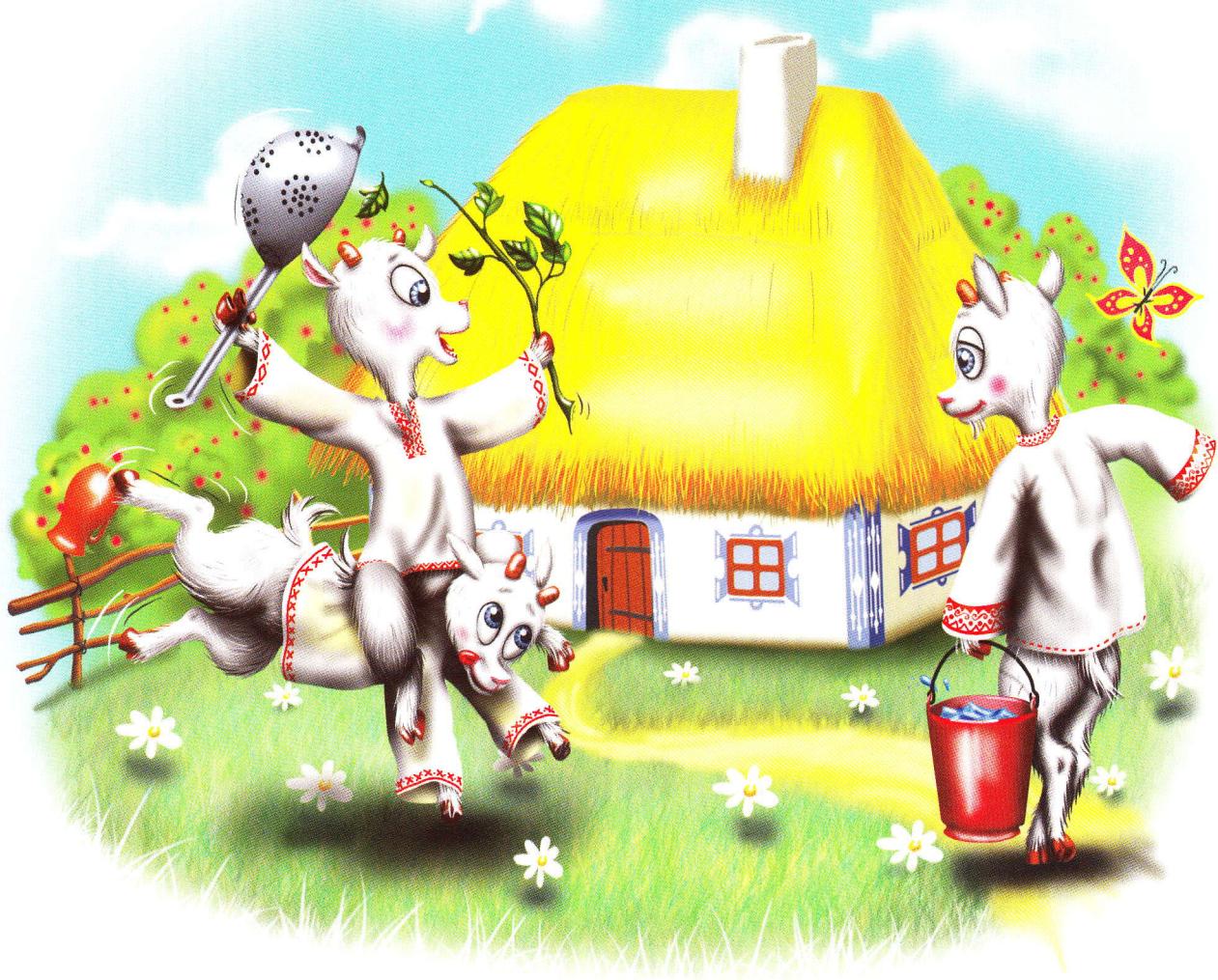
81

IVAN TURBINCĂ

97

CAPRA CU TREI IEZI

G

ra odată o capră care avea trei iezi. Iedul cel mare și cu cel mijlociu dau prin băț de obraznici ce erau; iară cel mic era harnic și cuminte. Vorba ceea: „Sunt cinci degete la o mână și nu samănă toate unul cu altul”.

Într-o zi, capra cheamă iezii de pe-afară și le zice:

– Dragii mamei copilași! Eu mă duc în pădure ca să mai duc ceva de-a mâncării. Dar voi încuietă ușa după mine, ascultați unul de altul, și să nu cumva să deschideți până ce nu-ți auzi glasul meu. Când voi veni eu, am să vă dau de știre, ca să mă cunoașteți, și am să vă spun aşa:

Trei iezi cucuietă,
Ușa mamei descuietă!
Că mama v-aduce vouă:
Frunze-n buze, lapte-n țâțe,
Drob de sare în spinare,
Mălăieș în călcăieș,
Smoc de flori pe subsuori.

— Da, mămucă, ziseră iezi.

— Pot să am nădejde în voi?

— Să n-ai nici o grijă,

mămucă, apucără cu gura înainte
cei mai mari. Noi suntem odată băieți,
și ce-am vorbit odată, vorbit rămâne.

— Dacă-i aşa, apoi veniți să vă
sărute mama! Dumnezeu să vă apere
de cele rele, și mai rămâneți cu bine!

— Mergi sănătoasă, mămucă,
zise cel mic, cu lacrimi în ochi, și
Dumnezeu să-ți ajute ca să te întorci
cu bine și să ne-aduci demâncare.

Apoi capra ieșe și se duce în
treaba ei. Iar iezi închid ușa după dânsa
și trag zăvorul. Dar vorba veche: „Pereții
au urechi și ferestrele ochi”. Un dușman de lup –
ș-apoi știți care? – chiar cumâtrul caprei, care de
mult pândea vreme cu prilej ca să pape iezi, trăgea cu
urechea la peretele din dosul casei, când vorbea capra cu dânsii.

„Bun! zise el în gândul său. Ia, acum mi-e timpul... De i-ar împinge
păcatul să-mi deschidă ușa, halal să-mi fie! Știi că i-aș cărnoși și i-aș ju-
muli!” Cum zice, și vine la ușă; și cum vine, și începe:

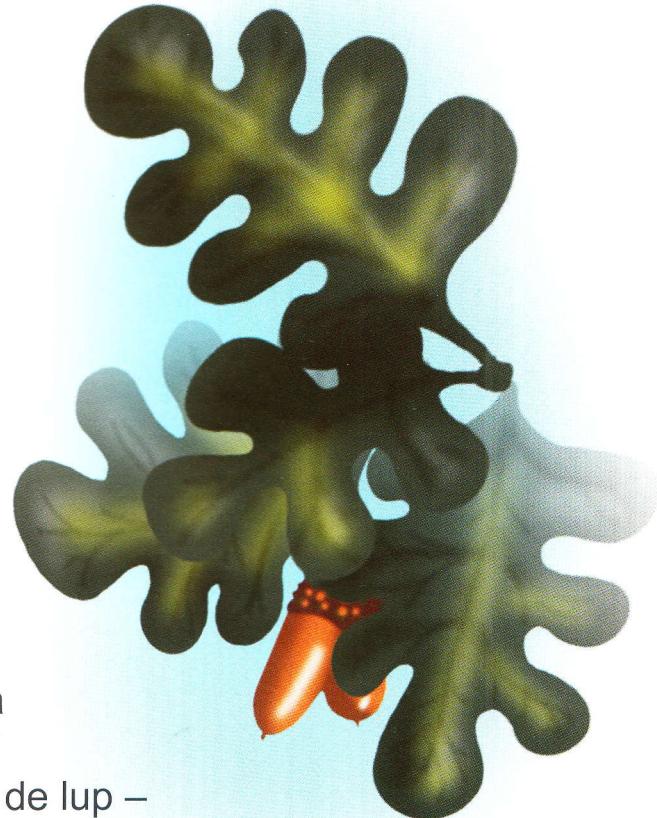
Trei iezi cucuietă,
Ușa mamei descuietă!
Că mama v-aduce vouă:
Frunze-n buze, lapte-n țâțe,
Drob de sare în spinare,
Mălăieș în călcăies,
Smoc de flori pe subsuori.

— Hai! deschideți cu fuga, dragii mamei, cu fuga!

— Ia! Băieți, zise cel mai mare, săriți și deschideți ușa, că vine mama
cu demâncare.

— Sărăcuțul de mine! zise cel mic. Să nu cumva să faceți pozna să
deschideți, că-i vai de noi! Asta nu-i mămuca. Eu o cunosc după glas; glasul
ei nu-i aşa de gros și de răgușit, ci-i mai subțire și mai frumos!

Lupul, auzind aceste, se duse la un fierar și-l puse să-i ascută limba și

dinții, pentru a-și subția glasul, și-apoi, întorcându-se, începu iar:

Trei iezi cucuietă,
Ușa mamei descuietă...

– Ei, vedeți, zise iarăși cel mare; dacă mă potrivesc eu vouă? Nu-i mămuca, nu-i mămuca! D-apoi cine-i dacă nu-i ea? Că doar și eu am urechi! Mă duc să-i deschid.

– Bădică! bădică! zise iarăși cel mic. Asultați-mă și pe mine! Poate mai de-apoi a veni cineva să-a zice:

Deschideți ușa,
Că vine mătușa!

ș-atunci voi trebuie numai de cât să deschideți? D-apoi nu știți că mătușa-i moartă de când lupii albi și s-a făcut oale și ulcioare, sărmana?

– Apoi, da! Nu spun eu bine? zise cel mare. Ia, de-atunci e rău în lume, de când a ajuns coada să fie cap... Dacă te-i potrivi tu acestora, îi ține mult și bine pe mămuca afară. Eu, unul, mă duc să deschid.

Atunci mezinul se vâră iute în horn și, sprijinit cu picioarele de prichici și cu nasul de funingine, tace ca peștele și tremură ca varga de frică. Dar frica-i din rai, sărmană! Asemenea cel mijlociu, *țuști!* iute sub un chersin; se-nghemuieste acolo cum poate, tace ca pământul și-i tremură carnea pe dânsul de frică: fuga-i rușinoasă, da-i sănătoasă!

...Însă cel mare se dă după ușă și – să tragă, să nu tragă? – în sfârșit, trage zăvorul... Când iaca!... Ce să vadă? Ș-apoi mai are când vedea?... Căci lupului îi scăpărau ochii și-i sfârâia gâtlejul de flămând ce era. Și, nici una, nici două, *haț!* pe ied de gât, îi reteză capul pe loc și-l mănâncă aşa de iute și cu atâta poftă, de-ți părea că nici pe-o măsea nu are ce pune. Apoi se linge frumușel pe bot și începe a se învârti prin casă cu neastâmpăr, zicând:

– Nu știu, părerea m-a amăgit, ori am auzit mai multe glasuri? Dar ce

Dumnezeu?! Parc-au intrat în pământ!... Unde să fie? Se ițește el pe colo, se ițește pe dincolo, dar pace bună! Iezii nu-s nicăieri!

– Mă!... Că mare minune-i asta!... Dar nici acasă n-am de coasă... ia să mai odihnesc oleacă aste bătrânețe!

Apoi se îndoiae de şele cam cu greu, şi se pune pe chersin. Şi când s-a